

— Е, какво? — рече владетелят, — приемаш ли да свириш пред хората, които съм поканил? — Той беше уверен, че малкото овчарче няма да откаже, но все пак имаше малко съмнение — зер, каквото е диво и своенравно, може всичко да се очаква от него.

— Приемам, — отвърна като в просъница Орфей. Сега той искаше да го оставят само на мира — тъй сладко беше се замечтал по своя роден край. Той си представяше че е на Орлов камък, че овцете са струпани долу на стръмната полянка, че погледът му не се откъсва от сивата къща отвъд реката и че пръстите му играят по дупките на малката свирка. И песента се лее, бодра и сладка, вълнува и стари и млади, гората немее, дори дивите зверове се спират, душат и не се помръдват като заковани.

— Ако ти трябва да се приготвиш, кажи, — обърна се пак владетелят. — Всичко каквото ти трябва, ще ти бъде дадено.

— Това което имам ми стига, — отговори сухо Орфей.

И владетелят си отиде доволен.

Никога до сега Орфей не беше се смущавал когато го молеха да посвири, нито беше се страхувал, че ще сбърка. У него песента извираше направо от сърцето му и се предаваше съвсем естествено чрез движението на пръстите. И поради това да свири за него беше толкова естествено, колкото естествено беше да се усмихва. Неговите песни се раждаха в душата му, оформяха се, и той дълго и с наслада ги слушаше, като че ли му ги свиреше някой друг Орфей.

Като му съобщиha, че ще свири пред някаква отбрана публика, Орфей дори и не помисли върху това. Какво значение имаше дали слушателите са